

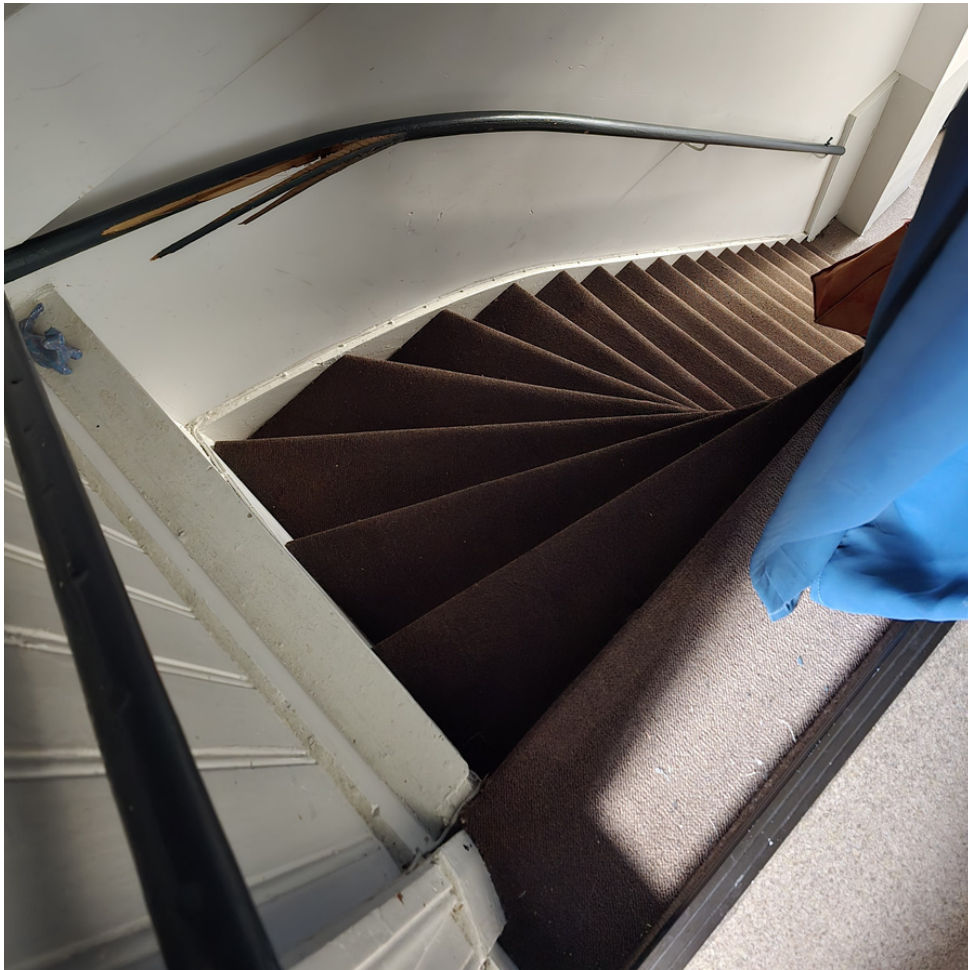
TRAP

//

VAL

Afgelopen woensdag 8 januari heb ik intens kennis gemaakt met de zwaartekracht. Door een vloerverhoging in de gang is er een vreemde constructie van de trap ten opzichte van de gang in het fijne Groninger huis op de eerste verdieping van mijn lieve dochter Ietje en haar lief Koen, en komt deze deels in de deuropening van de keuken uit. In de wintermaanden hangt er een koudewerend gordijn. Vlak voor het slapen gaan - ik was die dag gekomen voor een driedaagse waar Ietje en ik onder andere zouden werken aan een nieuw project voor MEMIMM / Maar er moet iets meer man - bracht ik nog snel wat servies naar de keuken met de Haperende Deurklink. Ik verplaatste de theekop van mijn rechterhand naar bovenop de schoteltjes in mijn linker. En daar ging het mis: ik stapte wat naar rechts. **Ik trapte er in.**

Zonder te begrijpen wat er gebeurde verdween ik dwars door het gordijn de donkere diepte in. **De grote verdwijntruuk.**

De leuning van de trap ving mijn val in eerste instantie op - later bleek deze versplinterd - en daar drong tot me door dat ik van de trap aan het vallen was. Ik probeerde me te stabiliseren, vast te grijpen, maar er was geen houden aan: de hele lange trap van 4 meter hoog (oud huis) legde ik af, stuiterend en duikelend als een lappenpop. Ik raakte buiten bewustzijn.

Ietje hoorde gestommel en zag me niet in de gang. Toen ze achter het gordijn keek, zag ze me onbeweeglijk onderaan de trap liggen, haar angst was groot. Ze schreeuwde Koen uit bed en er werd 112 gebeld. Na enkele minuten keerde mijn bewustzijn terug.

Ietjes lieve ogen waren heel dichtbij en ik fluisterde <ik zie je, ik ben er>. Langzaam drong tot me door dat mijn natte warme haar vol was van bloed. Ik was ineens heel helder, kon veel van mijn lijf bewegen en voelde vooral de pijn aan mijn teen. De ambulance nam me mee en de volgende 5 uur brachten we door in het ziekenhuis. Scans, onderzoeken, de hoofdwonden werden gehecht (serviesscherven kwamen eruit met plukken haar) en mijn gebroken teen gespalkt. Hersenschudding.

IK LEEF!!!

En ik ben bijna helemaal heel!!! Een wonder!!!

Ontzettend veel schrik, ongelooflijk veel pijn overal in mijn lijf. Traumatisch, zeker voor Ietje, die me zag liggen onder aan de trap, me eerst niet kon bereiken omdat ik buiten bewustzijn was en dacht dat ik dood zou kunnen gaan.

De volgende dag hebben mijn liefste redders, mijn helden, mij terug naar Oirschot gebracht, weer naar mijn diep geschrokken lief Nico en mijn lieve bezorgde jongste zoon Ward. Mijn lieve oudste zoon Gijs aan de lijn, dichtbij. Compleet.

Omhelzen. Vasthouden. Huilen. Lachen. Praten. Verwerken. Rust. Herstel. Taart.

Het is bijna niet te bevatten. Diepgelukkig ben ik dat ik leef en het er zo goed vanaf bracht... ik dank de lieve mensen die om mij heen staan en zij die me liefde, kracht en beterschap stuurden.

